

Rodian Drăgoi*

Foto: Ion Cucu

De nicăieri vin păsări lipsite de culoare

les cai aprinși din fiecă perete
s-a-mbolnăvit și aerul de-atâta așteptare

pe umeri cade noaptea ca o cămașă udă
de nicăieri vin păsări lipsite de culoare

și-ncepe vânătoarea copacii prind să fugă
se-nvoburează câinii pe valea de sub vale

cât m-a rugat măicuța să nu împușc zăpada
stau ochii mei la pândă ca două animale

Eu continui să scriu biografia unei pete de sânge

Iar mi-am vărsat peste degete o clipă fierbinte
și aud cum în pământ licăresc oseminte

la abator foamea ascute cuțite
și iarna de afară poate e pe sfârșite

* Poet, eseist, jurnalist. S-a născut la 1 februarie 1951 în comuna Segarcea Vale, județul Teleorman. A debutat cu poezii în revista „Ateneu”, în martie 1967. Cărți de poezie publicate: *Tulbure ninsoare (Caietul debutanților)* Editura „Albatros”, București, 1981; *Către iarnă*, Editura „Albatros”, București, 1984; *Fotografia absenței mele*, Editura „Amurg sentimental”, București, 2001; *Poeme de trecere*, Editura Deliana, București, 2006; *Lumină de mireasă*, Editura „Muzeul Literaturii Române”, București, 2007. Membru al Uniunii Scriitorilor din România. Au scris despre poezia sa Constanța Buzea, Gabriel Rusu, Dumitru Augustin Doman, Emilian Marcu, Paul Aretzu, Alexandru Condeescu, Cezar Ivănescu, Dan Stanca ș.a.

tu îmi povestesti despre niște plopi călători
hai mai bine să fotografiem melancolia acestei ninsori

eu continui să scriu biografia unei pete de sânge
tu ții încă în brațe o carte care plânge

Plânsul își face loc cu coatele prin lume

Și-n păsările oarbe se face tot mai frig
n-a mai venit nici mama să mă vadă

plânsul își face loc cu coatele prin lume
și o femeie naște pe zăpadă

pe sub pământ tu pleci la vânătoare
și somnul râde când se face seară

în casă-i cald dar eu sunt trist de parcă
m-ar fi uitat cuvintele afară

Eu știu că moartea mea a început demult

O căruță se oprește la mine sub pleopă
și drumețul îmi cere o cană cu apă

tâmplarul și-apropie de griji rindeaua
și foșnetul plopilor spală șoseaua

acestea sunt grijile mele ia-le și vezi-le
azi-noapte cineva a furat și livezile

eu știu că moartea mea a început demult
s-a făcut întuneric de când vă ascult

Adunasem lacrimi de mamă

Adunasem lacrimi de mamă
sudoare de pasăre șoapte de mireasă
și ridicasem cu migală o casă

în loc de uși îi pusesem câte o carte frumoasă

și nu credeam totuși că o să pleci
că te vor urma și toți arborii reci

Prin părul tău ud se rățesc corăbii

Ce lumină necuprinsă e bobul de grâu
cuvintele-n ferestre se preschimbă

drumurile aleargă nebune pe sub noi
copacii toți vorbesc aceeași limbă

prin părul tău ud se rătăcesc corăbii
miresmele în valuri se prăvălesc pe casă

mult prea adâncă toamna și înaltă
precum e mama tu ești de duioasă

Cad pene de înger pe umerii mei

În mine-acum se face seară
și-ncepe să ningă sălbatec în miei

tu iartă-mă că am rămas aceeași greșeală
cad pene de înger pe umerii mei

cu ochii respir moartea unei ape
cămașa mea refuză să-mbrace o părere

prin părul nimănu ard păsări despletite
și jarul din mirese neîncetat mă cere

luna îneacă fântânile în iarbă
încă un cuțit singurătatea-și ascute

pe limba mea pădurea acum o să se culce
o piatră fierbe-n sine și-mi face semne mute

Tăcerea mă sărută cuvintele mă cer

Nu vrea să mă primească otrava asta blândă
fântâni uscate umblă bezmetice prin sat

oglinzile mai stau încă la pândă
cântecul se-ntoarce în mine-nlăcrimat

dar tot însământeț flăcări în cer
când geme câmpia hăituită de grâu

tăcerea mă sărută cuvintele mă cer
rănille își spală lumina în râu

iarba crește din pământ spre pământ
tăcerea cârnii uită să mai plângă

maica mea respiră un lunatic mormânt
și noaptea doarme pe mâna ei stângă

Cheamă te rog secundele în casă

Azi-noapte cineva a furat trotuarele
somnia în iarbă s-a rostogolit

lacrimile tale au înecat o fântână
vântul se înăsprește într-un călător obosit

încercăm să înjghebăm o dimineață de vară
afară e soare în mine cad frunze și plouă

cheamă te rog secundele în casă
caii pasc pe sub câmpia stăpânită de rouă

calul de sub mine mereu se-mputinează
trenuri încărcate cu lacrimi ne trec pe sub pleoape

eu ca unul ce-și lasă razele în casa iubitelor
trec printre rănille azvârlite la țarm de marile ape

Mor drumuri vinovate de prea multe plecări

Mor drumuri vinovate de prea multe plecări
fără tihnă tu privești înapoi

cineva își vinde somnul pe amare nimicuri
Măine fumează o țigară de foi

poveștile au putrezit în memorie
să mai umblu prin mine mi-e teamă

în piața veche o toamnă-și dă foc
dar nimeni nu bagă de seamă

Sunt singur cu clipa înțepenită-n perete

Mereu e seară rănille mele te cheamă
soarele moare printre crengi de gutui

ia aceste dovezi de iubire să le ai pentru vamă
ești prizoniera greșelilor și ți-e teamă să-mi spui

că-ntre tine și mine nu mai este lumină
că-ntre mine și tine a plouat un cuvânt

s-a umplut dimineața așteptată de vină
și e toamnă afară și e toamnă-n pământ

ia aceste cuvinte ca să știi cine sunt
ia și drumul acesta dacă vrei ca să pleci

părul tău e-un cutremur prea râvnit de pământ
îți e noaptea fierbinte și zilele reci

dacă-ți scriu nu îți scriu că mi-e sete
de ceva nelumesc și străin

dar sunt singur cu clipa înțepenită-n perete
și sunt sfâșiat de-o mireasmă de crin

Îmi tremură fântânile în carne

Pe sub pământ eu am venit la tine
și doar veninul mării m-a durut

poate-am strivit inele sub călcâie
neîndrăznind să intru în sărut

acum e frig în mine și e cald
în somnul tolănit sub un cuvânt

îmi tremură fântânile în carne
de-atâta cântec îndoit de vânt